

Korthed min Betragtning og det Resultat, som jeg ved Gjennemsyn af Lovforslaget er kommen til. Jeg har i et Par enkelte ikke ubetydelige Punkter ikke kunnet følge det Flertal, som jeg ellers i de fleste Tilfælde har fulgt, og det gjælder da navnlig Forslaget under Nr. 21, nemlig at Kul skal være toldfri. Det blev nemlig sagt igaar, at Kul nærmest maatte betragtes som en Fornødenhedsartikel for de Smaa, men jeg kan strengt taget ikke indrømme, at det er en Nødvendighedsartikel for dem. Jeg indrømmer, at Brændsel er en Nødvendighedsartikel, men vi have andet Brændselmateriale, og jeg tror, at vi have en Nigoomskilde i vore Høvedsofener, og jeg tror, at dette Brændselsmiddel, naar vore Kommunikationsmidler blive mere udviklede, muligt kunne komme en stor Del af Landet saavel som Kjøbstæderne tilgode. Jeg kan altsaa ikke anerkende, strengt taget, at Kul skulde være en Nødvendighedsartikel for de Smaa, derimod vil jeg fuldkommen indrømme den anden Grund, den er fremført, at Kulløden vil være til Lettelse for mange Fabriker, der bruge Stenkul, men man ser jo, at disse Fabriker give Aktierne eller Interessenterne større Procenter aarlig, og jeg tror derfor ikke, at de for deres Bedkommende behøve nogen Lettelse. Det er paa Grund af denne Betragtning, jeg ikke har kunnet være med til at frigive Stenkul. Det andet Punkt, hvori jeg og flere Medlemmer, som ellers ved de fleste Positioner følge Flertallet ikke har været enig med dem, vifer vort Ændringsforslag under Nr. 31, angaaende Klæde og andre Udvarer. Det blev igaar fuldkommen rigtig ytret af den ærede Ordfører, at det var den Position, som i Grunden mest talte for en Værditold, og jeg er enig med ham i saa Henseende, hvorfor den ærede Ordfører imidlertid ikke har kunnet gaa med, tør jeg ikke sige. Det forekommer mig, at de Urneligheder, som denne Told, saaledes som den nu er, kan føre til, rammer temmelig stærkt de Smaa. Lad os tage det Exempel, at 2 Mand, en fattig og en rig Mand, hver vil anstaffe sig en Frakke, hvor til der bruges omtrent 3 Alen Klæde. Den fattige Mand kjøber Klæde af Værdi af 2 Rd. Alen, men som veier $1\frac{1}{2}$ Rd. pr. Alen, han vil altsaa komme til at betale til Staten en Afgift af 9 Mk. for denne Frakke (Afbrudelse af Berg). Det ærede Medlem siger 3 Mk., men jeg siger, at naar det veier $1\frac{1}{2}$ Rd. pr. Alen, maas det blive 9 Mk. for 3 Alen efter den af Regjeringen foreslaaede Told af 32 Sk. pr. Bynd. Naar derimod den rig Mand, som bruger det samme Menmaal som den Fattige, tager 3 Alen Klæde f. Ex. til 5 Rd. pr. Alen, saa bliver det altsaa 15 Rd. for 3 Alen, og naar det ogsaa veier $1\frac{1}{2}$ Rd., saa vil han ogsaa komme til at betale en Afgift af 9 Mk., det bliver kun 10 %, medens det, den Fattige maas give, bliver 25 %. Det kan imidlertid ogsaa tænkes, at det Klæde, som den rig Mand

bruger, kun veier halvt saa meget som det grovere, den Fattige bruger, saa at den rig Mand kommer til at slippe med 5 %, medens den Fattige giver 25 %. Jeg synes, at dette taler for, at der er Grund til at gjøre en Forandring i saa Henseende. Nu ville de Herrer indvende, at det er noget Nytt, vi her indføre, idet vi foreslaa en Værditold, og jeg indrømmer ogsaa, at det forsaavidt er noget Nytt, men vi have dog allerede i Lovforslaget paa enkelte Positioner en Værditold indført. Dette gjælder navnlig om Positionen Nr. 49, Instrumenter, Positionen Nr. 127, Skibe, Baade og Fartøier, Positionen Nr. 173, Vogne og Vognmagerarbejde, og Positionen Nr. 178, ubenævnte Varer. Deras ser man, at der paa enkelte Positioner allerede i Toldlovsforslaget, som det foreligger, er en Værditold, og jeg tror ikke at sige for meget, naar jeg udtaler, at med Hensyn til grovere Klæde vil den nuværende Told virke ligesvem som Indførselsforbud, og naar vi se paa det statistiske Tabelværk 3die Række 20de Bind, saa vil man med Hensyn til Positioner, som her omtales, nemlig Nr. 160 i Loven af 1863, finde, at der er udført af den Position 217,315 Pbd., og naar man ser paa, til hvilke Lande det er blevet udført, vil man komme til det Resultat, at det maas have været de grovere Sorter Klæde. Tolden har altsaa ikke alene virket som et Indførselsforbud, men man har ligesvemt sin Fordel ved at udføre en Del af det grovere Klæde, og derimod har man indført det finere. Naar vi dernæst se hen til andre Lande, saa finde vi, at der i flere Lande i Europa er indført en Værditold for Klæde. Det er f. Ex. Tilfældet i Belgien og Nederlandene, og det forekommer mig, at, naar Udlandet har set sig i Stand til at indføre en Værditold for Klæde, saa er det ikke umuligt for os at gjøre det samme, skjøndt jeg vel skal indrømme, at der i disse Lande er en Værditold paa flere andre Genstande. Jeg skal dernæst tillade mig at sige et Par Ord om det, der foranledigede mig til at begjære Ordet, nemlig det smukke Foredrag, vi igaar hørte af det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Fenger), og jeg skal tillade mig nogle enkelte Bemærkninger til det ærede Medlems Udtalelser. Det ærede Medlem greb, jeg vil ikke sige med Begjærighed, men greb strax en Uttring af den ærede Ordfører, der gik ud paa, at Enhver kunde frigjøre sig for Toldskatten. Det ærede Medlem tilspiede endog, at de mindst Bemidlede i Samfundet havde lettere ved at frigjøre sig for disse Afgifter, end de mere Bemidlede, men jeg tror ikke, det holder Stik. Vi vide Alle, at f. Ex. Føde og Klæde er Noget, som den Fattige skal have, og vide, at der hviler Told paa en Del saavel Klædningsstykker som Fødevarer, som den Fattige meget vanskeligt kan undvære; vi vide Allesammen, at f. Ex. i denne kolde Værstid maas han have Noget paa Kroppen, og jeg har allerede